

РЕШЕНИЕ

№ 4829

гр. София, 10.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 08.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **6520** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 4 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба от И. А. Д., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ю. С. изгърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора С., срещу Заповед №41 от 17.06.2020г., издадена от началника на Затвора С., с която е отказано на жалбоподателя да му бъде заменен режима на изгърпяване на наказанието от „строг“ на „общ“, както и да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип 30 „К.“.

В жалбата е заявено несъгласие с оспорения административен акт, като е заявено твърдение за наличие на законовите предпоставки за допускане на поисканото преместване, като в подкрепа на това твърдение са изложени аргументи. Твърди се че началника на затвора не се е произнесъл по част от жалбата с оспорената заповед. В съдебно заседание, процесуалният представител на жалбоподателят адв. С. поддържа жалбата по заявените доводи и формулира искане за постановяване на съдебен акт, по силата на който да бъде отменена заповедта на Н-к на Затвора С..

Ответната страна-Началника на Затвора С., не изразява становище по жалбата.

След като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, съдът намира за установено от фактическа и правна

страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна,имаща правен интерес от оспорването, в законоустановения по чл. 149, ал. 1 от АПК срок и отговоря на изискванията за форма и съдържание, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна по следните съображения:

Жалбоподателят е постъпил в затвора [населено място] на 16.01.2019г. за изтърпяване на наказание,наложено му с присъда по НОХД № 3411/04г. на РС-София,с която е осъден на 2 г. лишаване от свобода, при първоначално определен от съда „строг“ режим,считано от 16.01.2019г.Към датата на депозиране на молбата оспорващият е изтърпял 1/4 от наложеното наказание, съгласно чл. 64, ал.1 от ЗИНЗС.

Лишения от свобода И. А. Д. е подал до Началника на Затвора-С. молба,в която е формулирал искане началника на затвора да се произнесе по реда на чл.64 от ЗИНЗС,като не е посочил други обстоятелства,каквито се твърди в жалбата до АССГ.По повод така подадената молба и в изпълнение на изискванията на чл. 64, ал. 2 от ЗИНЗС,началника на Затвора С. е изискал становище от инспектор социални дейности и възпитателна работа („СДВР“ от 04.06.2020г./л.14/ и на НС ЗО“К.“ при Затвора С./л.11/от 04.06.2020г.Във връзка с така изразените становища,Началника на Затвора-С. е постановил и оспорената в настоящото производство Заповед № 41/17.06.2020 год.,с която на основание чл. 64, ал. 2,във вр. с ал. 1 от ЗИНЗС е отказал на л.св. И. Д. да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип.В мотивите на заповедта е обоснован отказа с оценката на риска от рецидив ,която е намаляла с 3 точки,но все още са налице дефицити върху които следва да се работи.Недоволен от така постановената заповед,в която е обективизиран отказ за преместване в затворническо общежитие от открит тип, жалбоподателя Д. е оспорил същата,по повод което оспорване е образувано и настоящото производство.В сезиращата съда жалба е заявено, че заповедта е необоснована и неоснователна,тъй като некоректно и недостоверно е преекспонирано поведението му по време на изтърпяване на наказанието му.С оглед на това, в жалбата е обоснован извода, че са налице предпоставките за поисканата смяна на типа на затворническото общежитие и режим на изтърпяване на наказанието, какъвто смисъл е и формулираното искането до АССГ.

При извършената служебна проверка за законосъобразност на обжалвания административен акт, съда установи, че заповедта е постановена от компетентен орган в кръга на правомощията му, при спазване на административнопроцесуалните правила и в съответствие с приложимата материалноправна норма.Съгласно чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС,лишените от свобода с добро поведение, които са изтърпели най-малко една четвърт, но не по-малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип,могат да бъдат премествани по инициатива на началника на затвора или по тяхна молба за доизтърпяване на наказанието в затворнически общежития от открит тип. В ал. 2 на чл. 64 от ЗИНЗС е предвидено,че началникът на затвора се произнася с мотивирана заповед след вземане на

становището на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа, на заместник-началника по режимно-охранителната дейност и на началника на съответното затворническо общежитие относно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието и съобразно изискването на [чл. 43, ал. 4](#). Екземпляр от заповедта се връчва на осъдения срещу подпис и се изпраща на прокурора, осъществяващ надзор върху изпълнението на наказанието. В настоящия случай, оспорената заповед е постановена от Началника на Затвора-С., който се явява компетентен орган по смисъла на чл. 64, ал. 2 от ЗИНЗС. Спазен е и указания процесуален ред, като преди постановяване на заповедта, административния орган е изискал и е получил становища от Инспектора „СДВР“, ЗНРОД. Препис от заповедта е връчена на л.св. И. Д., като препис е изпратен и до прокурора, осъществяващ надзор върху изпълнение на наказанията при СГП. С оглед така описаното, настоящия съдебен състав приема, че в хода на административното производство не са допуснати нарушения от категорията на съществени такива, които да ограничат правата на жалбоподателя и да обосноват незаконосъобразност на собствено основание.

От описаната в оспорения административен акт фактическа обстановка, се установява, че л.св. И. А. Д. осъден на лишаване от свобода, при първоначално определен от съда „Строг“ режим, считано от 16.01.2019г. Към датата на депозиране на молбата оспорващият е изтърпял 1/4 от наложеното наказание, съгласно чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС. Безспорно се установява, че по отношение на л.св. И. Д. е налице материалноправната предпоставка, регламентирана в чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС, а именно да е изтърпял най-малко една четвърт, но не по-малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор или в затворническо общежитие от „закрит тип“. Наличието на тази материалноправна предпоставка обосновава допустимостта на искането за прекатегоризиране на типа на затворническото общежитие. От друга страна, видно от съдържанието на цитирания по-горе текст на [чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС](#), законът е предоставил право на административния орган да извърши преценка по целесъобразност на исканото преместване, като в нормата е употребен израз „могат да бъдат премествани“. Настоящият състав приема, че единствено наличието на законово изискуемите предпоставки за преместване на определено лице-лишен от свобода в затворническо общежитие от открит тип, не е достатъчно да задължи административният орган да постанови неговото преместване. Срокът на изтърпяното до момента наказание, само по себе си не е достатъчно да обоснове това преместване. В тази връзка, нормата задължава Началникът на затвора да прецени доколко, с оглед поведението на лишения от свобода, това преместване би било целесъобразно. Преценката кое поведение представлява достатъчна и основателна предпоставка за преместване, се взема на база дадени становища на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа (СДВР) и заместник-началника по режимно-охранителната дейност относно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието. В тази връзка преценката на административния орган е по целесъобразност, което от своя страна не подлежи на съдебен контрол. В случая административният орган е отчетел поведението на жалбоподателя, данните от изпълнението на присъдата и е формирал вътрешно убеждение, че по отношение на л.св. И. Д. , оценката на риска от рецидив е намаляла с 3 точки, по все още са налице дефицит, върху който следва да се работи, а именно отношение към правонарушението, начин на живот и обкръжение умения за мислене,

междупличностно поведение и умения за общуване, взаимоотношения т.е налице необходимост от наблюдение в контролирана среда,каквото в общезитие от открит тип не би могло да се осъществи.Така формирования от административния орган извод изцяло се подкрепя от представения в хода на съдебното дирене доклад. С изложените обстоятелства настоящия състав приема,че правилно и обосновано административния орган е приел,че поведението на л.св. И. Д. изисква продължаващо наблюдение в контролирана среда,което би могло да се осъществи в затворническо общезитие от закрит тип, поради което, искането за прекатегоризиране се явява неоснователно.

По изложените съображения и мотиви,настоящия съдебен състав намира,че оспорената заповед се явява правилна и законосъобразна и като такава следва да се остави в сила,а сезиращата жалба,като неоснователна,следва да се отхвърли.

Мотивиран от горното, Административен съд – София-град, 34-ти състав,III-отделение,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на лишения от свобода И. А. Д., ЕГН [ЕГН],чрез адв. Ю. С. изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора С.,срещу Заповед №41 от 17.06.2020г., издадена от началника на Затвора С.,с която на основание чл. 64,ал. 2, във вр. с ал. 1 от ЗИНЗС е отказано на жалбоподателя да бъде преместен в затворническо общезитие от открит тип.

На основание чл. 64, ал. 4, изр. 2 от ЗИНЗС, настоящото решение е окончателно и не подлежи на обжалване.

съдия: